

ת"פ 33698/10/16 - מדינת ישראל נגד סולומון מסלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33698-10-16 מדינת ישראל נ' מסלה
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר כץ

המאשימה

נגד

סולומון מסלה
ע"י ב"כ עו"ד ליאור גולן

הנאשם

הכרעת - דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת תקיפה שהתרחשה בסוף וויכוח בין נהגים שראשיתו קללות וסופו אלימות. הנאשם הודה שהיה במקום וגם אישר וויכוח מילולי עם המתלונן אך כפר באלימות.

עדות המתלונן

2. המתלונן העיד כי בבוקר יום 3.7.16 הסיע את אשתו והורידה לצורך סידורים סמוך לבנק ברחוב גורדון בתל אביב משם המשיך בנסיעה ופנה שמאלה לרחוב בן-יהודה. מיד אחרי הפניה נמצא מעבר חציה להולכי רגל (שנראה בתמונה **נ/4**) שם עצר כדי לתת להולכי הרגל לחצות. הנאשם, שנהג במשאית ונסע אחרי רכבו של המתלונן, פנה אף הוא שמאלה מרחוב גורדון לרחוב בן-יהודה אבל לאחר הפניה ניסה לעקוף את המתלונן מימין, פגע ברכבו עם המשאית וגרם לשפשופים בצדו הימני של הרכב. המתלונן עצר וביקש את פרטי הנאשם וזה סירב למסור פרטיו. לדברי המתלונן, הצהרתו שיזמין משטרה, היא שהרגיזה את הנאשם וגרמה לו לקלל ולבסוף גם לנהוג באלימות פיזית (עמ' 29 ש' 2 וגם **ת/4** עמ' 9). המתלונן תיאר כיצד הנאשם דחף אותו אמר שהוא "שם זין" על המשטרה והכה אותו בחזה. המתלונן נכנס לרכבו כדי לקחת עט ולכתוב את מספר הרכב של הנאשם ועוד בטרם הספיק לעשות כן, עזב הנאשם את המקום בנסיעה. המתלונן עקב אחריו ברכבו עד שעלה בידו לצלם את הרכב ואז חזר לאסוף את אשתו ונסע להתלונן באופן מידי במשטרה (עמ' 22).

3. המתלונן סיפר על עצמו שהוא סב לארבעה נכדים, מוכר כנכה בשל אירוע מוחי שעבר ובעברו מספר רב של צנתורים בהם הושטלו בלבו "4 קפיצים".

4. עדות המתלונן היתה מהימנה עקבית פשוטה וישירה. המתלונן חזר על אותה גרסה בהודעתו (**ת/10**), בעימות (**ת/4**), בעדותו ובחקירתו הנגדית. דבריו לא נסתרו ולא הופרכו ועדותו נותרה עקבית ללא סתירות פנימיות וללא ראיות חיצוניות לסתור.

המתלונן לא ניסה ליפות את התנהגותו שלו ואישר כי התעצבן וכי היה ויכוח קולני בינו לבין הנאשם (עמ' 27 ש' 1)

עמוד 1

20). המתלונן חזר באופן עקבי על האלימות שכללה דחיפה שלו על ידי הנאשם ואז אגרוף שפגע בחזהו (עמ' 30 ש' 17 ואילך). הסנגור הפנה לכך שבעימות התייחס המתלונן ל"מכה בצד בחזה" (ת/4 ש' 11) ולא הזכיר גם דחיפה. העובדה שהמתלונן לא פירק את הפעולה למרכיבי דחיפה ואז מכה במהלך העימות אלא הסתפק בהתייחסות לתקיפה כאל מכלול, אינה פרט משמעותי ואינה פוגעת במהימנותו מקום שהאירוע כולו קצר ונקודתי והפירוק לגורמים הוא במידה רבה מלאכותי.

5. טענת ההגנה היא כי המתלונן היה מעוניין אך ורק בכיסוי כספי לנזק שנגרם לו ובשל כך פנה למשטרה. לטעמי אין כל פסול בפניה למשטרה בגין תאונה שהתרחשה מתוך מחשבה על תביעה כספית וודאי כך מקום שהנאשם סירב למסור פרטיו והדרך היחידה לקבלת הפרטים עברה דרך המשטרה. הדבר דומה למי שמגיש תלונה למשטרה בגין גניבת רכבו לצורך תביעת כספי ביטוח. אין בכך כל פגם השולל מהימנות. המתלונן הסביר כי לא יכול היה להגיש תביעה נזיקית על סמך מספר רכב והיה עליו להגיש תלונה במשטרה (עמ' 28 ש' 31). המתלונן אישר בכנות ובגילוי לב שהיה מעוניין בהשבת הנזק הכספי אולם הוסיף שמרגע שפנה למשטרה סיפר את הסיפור במלואו לרבות האלימות כלפיו (עמ' 24 ש' 10,12). אוסיף כי לא מצאתי כל יתרון עבור המתלונן מ'ניפוח' סיפור במשטרה והוספת אלימות, מה גם שהאלימות שתיאר היא אלימות שבמדד האלימות הכללי, נמצאת ברף נמוך. לא התרשמתי שמרכיב האלימות הרשים במיוחד את החוקר באופן שהוביל אותו לטיפול מואץ או מוגבר בבירור התלונה. חקירתו הנגדית של המתלונן לא הבהירה איזו תועלת צמחה למתלונן מהוספת רכיב אלימות אלמלא התרחש במציאות. הסנגור ביקש להצביע על חוסר מהימנות בכך שהמתלונן לא ביקש פרטי הנאשם במשטרה או בזמן העימות. דא עקא, בחקירה הנגדית התברר שבו ביום פנה המתלונן לאגף התנועה ושם מסר הודעה על תאונת דרכים וביקש פרטי הנאשם על פי מספר רכב (ת/9). אישור על הגשת התלונה התבקש בחקירה הנגדית והוגש ובכך חיזק מהימנות המתלונן והצביע על אמונתו כי נדרשת פניה נפרדת להשגת הפרטים ולשמה אף היה מוכן לטרוח ולפנות לאגף התנועה בנוסף להגשת תלונה במשטרה (עמ' 29 ש' 6).

למתלונן לא היה ביטוח מקיף לרכב בעת התאונה. הנאשם ביקש להסיק מכך שלא היתה לו דרך לגבות את הכסף גם לו היה מקבל את פרטיו (עמ' 49 ש' 3). בכך נתפס הנאשם לכלל טעות. המתלונן אמנם לא יכול היה לפנות לביטוח שלו עצמו אך בדיוק לשם כך נדרשו לו פרטי הנאשם, באמצעותם יוכל לתבוע את הנאשם ואת חברת הביטוח של הנאשם לכיסוי נזקיו (וראו דברי המתלונן בעמ' 24 ש' 27).

הסנגור הפנה לדברי המתלונן בסיום העימות מהם ביקש ללמוד כי מטרת התלונה היתה כספית ורכיב האלימות נוסף אף שלא התקיים. בסיום העימות אמר המתלונן: "אני רוצה להגיד שאין לי שום דבר נגדו, אני רוצה רק שיתקן לי את הצד". המתלונן חזר ואישר רצונו בפיצוי הנזק כך שאין באמירת הדברים כל חידוש. הדגש על העדר ענין אישי עם הנאשם, מתיישב גם עם רצונו של המתלונן להפחית מהעיונות לאחר שבמהלך העימות הטיח בפני הנאשם את כל שארע לרבות האלימות. יתר על כן, אפשרות ביטול התלונה, הועלתה דווקא על ידי הנאשם ורק בתגובה להצעה זו השיב המתלונן שאם הנאשם יבטיח להשיב לו את סכום הנזק, יבטל את התלונה (ת/4 ש' 52).

6. הסנגור ביקש להצביע על פגיעה במהימנות המתלונן שכן כאשר שאל אותו מדוע הפסיק את עבודתו רבת השנים בשגרירות בריטניה התייחס המתלונן למצבו הבריאותי ולא סיפר על חשדות שהופנו כלפיו (עמ' 25 ש' 16). בהמשך החקירה הנגדית התברר שאמנם המתלונן פוטר אך בית הדין לעבודה קבע שהפיטורים לא היו כדין והשגרירות חויבה בפיצוי למתלונן בסך 143,000 ₪ (עמ' 25 ש' 22, עמ' 36 ש' 3). אינני רואה בתשובת המתלונן פגיעה במהימנותו, וודאי לא פגיעה משמעותית. מבחינת המתלונן הטענות כלפיו הוכחו כבלתי נכונות (עמ' 34 ש' 19) ולכן מנקודת מבטו לא זה היה הטעם לפיטוריו. תשובה מלאה יכולה היתה לפרט זאת ועדיף

היה ללכת בדרך זו, אך בנסיבות שהתבררו, לא מדובר בפגם משמעותי.

7. הסנגור העלה תמיהה כיצד זה לא ניגש איש לעזרת המתלון על אף שהאירוע התרחש בשעות הבוקר במרכז העיר. המתלון אישר שאיש לא ניגש אליהם (עמ' 29 ש' 28) אך גם בכך איני רואה כל החלשה של גרסתו. מדובר באירוע קצר שמרכיב האלימות בו ארך שניות בודדות ואחריו עזב הנאשם את המקום בנסיעה. אין אינדיקציה להימצאות עדים וספק עד כמה יכלו הולכי רגל לצפות במה שהתרחש מעבר למשאית של הנאשם שהיתה קרובה למדרכה.

8. לעדות המתלון חיזוקים חיצוניים. הראשון תמונות הפגיעה ברכב (ת/7) בהן נראים השפשופים. אמנם הרכב לא צולם בזירת האירוע, אולם אין הדבר פוגע במהימנות המתלון. ברור שבלהט ההתרחשות, כאשר הנאשם עזב והמתלון ביקש להשיג פרטים לא התעכב לצלם את הפגיעה ברכב וניתן להבין את ההתרגשות והבהלה שמנעו תיעוד באותו רגע. המתלון כלל לא נחקר בחקירה נגדית על מועד הצילום ועל אפשרות שהפגיעות ממקור אחר.

חיזוק נוסף הוא ראשית הודיה של הנאשם בפגיעה ברכב ואף באיומים כפי שעולה מחקירתו (ת/1). בעמ' 3 לחקירה לאחר שהוצגה לנאשם מפת הרחובות, סיפר על האירוע והוסיף כי המתלון חסם את דרכו ולכן ירד מהמשאית קילל את המתלון ואמר לו "תסע תיכף אני אשבור אותך". תיאור זה שונה מאד מן התיאור שמסר בבית המשפט ובו העיד על עצמו כעל קורבן האירוע וכמי שפעל בנימוס ומתוך דאגה לביטחון הציבור. יתר על כן בעימות, הודה הנאשם באפשרות תאונה וגרירת שפשופים לרכבו של המתלון (ת/4 ש' 26) וגם בכך קירב עצמו לגרסת המתלון, הגם שטען שהתאונה התרחשה באשמת המתלון.

חיזוק שלישי הוא הפניה לאגף התנועה שכבר הוזכרה לעיל.

רביעית ואחרונה אוסיף כי התנהגות הנאשם אינה מתיישבת עם חפות. בעוד שעל פי תיאורו היה זה המתלון שהתנהג בבריונות בכביש ואף איים עליו, בכל זאת היה זה הנאשם שעזב את המקום בנסיעה, לא ביקש פרטי המתלון ולא הגיש תלונה בעצמו. עוד תמוה כיצד לא זכר הנאשם דבר מן האירוע בתחילת חקירתו במשטרה, אף שעל פי תיאורו היה זה אירוע קשה שבו המתלון נהג בבריונות, איים עליו במילים "אני אזיין אותך ויש לי אנשים שיזיינו אותך", עשה תנועות של איומים ו"כביכול לתקוף" ובהמשך רדף אחרי הנאשם בנסיעה פראית תוך שהוא עובר בזגזג בין הנתיבים. לא הובהר כיצד נשכח האירוע מזיכרונו של הנאשם בתחילת חקירתו למרות שלדבריו לא חווה היתקלויות נוספות מסוג זה בכל 12 שנות עבודתו כנהג (עמ' 52 ש' 10). התהייה אינה פוחתת אך בשל חלוף חודש בין האירוע לבין החקירה.

גרסת הנאשם

9. גרסת הנאשם השתנתה והתפתחה לאורך ההליך. הנאשם נחקר במשטרה כחודש לאחר האירוע (ת/1). תחילה הכחיש הכל מכל וכל וטען שאין לו מושג על מה מדבר החוקר (ש' 6). עם התקדמות החקירה נזכר באירוע ותיאר שאדם חסם את דרכו והצמיד אותו לימין עד עצירה מוחלטת והיה זה הנאשם שנאלץ לצאת מן הרכב ולבקש מאותו אדם מבוגר להזיז את הרכב (ש' 44). גם בשלב זה של החקירה הכחיש הנאשם קללות והכחיש מגע פיזי. בפעם השלישית שהנאשם התייחס להתרחשות סיפר שנסע לצד המתלון כברת דרך "חתך" אותו והמתלון בתגובה החזיר לו ו"חתך" אותו ברחוב בן-יהודה עד כדי כך שברחוב בן-יהודה 126 חסם אותו בצורה אלכסונית על הנתיב. לדבריו ירד מן המשאית מצד הנוסע, קילל את המתלון ואמר לו "תסע אני אשבור אותך" ואז חזר למשאית והמשיך בנסיעה (ת/1 עמ' 3 למטה). בעדותו בבית המשפט הכחיש קללות

אך לא הכחיש אמירת הדברים (עמ' 53 ש' 29). בעימות כבר אישר הנאשם פגיעה בין שני כלי הרכב ושפשופים לרכב של המתלונן אלא שלטענתו היה זה המתלונן שפגע בו כשחסם אותו (ש' 26). התפתחות הגרסה מהכחשה גורפת עד לאישור קללות, איום ושפשוף הרכב מחלישה את מהימנות גרסת הנאשם.

10. יתר על כן גרסת הנאשם עברה שינויים על מנת להתאימה לטענה בה אחז הנאשם באותו רגע. כך למשל במהלך העימות התקש הנאשם על כך שהפניה שמאלה לרחוב בן-יהודה היתה מרחוב ישורון. כיום מוסכם שטיעון זה אינו נכון. התרשמתי שציון רחוב ישורון דווקא היה חשוב לנאשם על מנת להסביר שלא עקף את המתלונן מימין במקום אסור מפני שברחוב ישורון, להבדיל מרחוב גורדון, אין שני נתיבים (ת' 4 ש' 21). בחירת רחוב ישורון לא נעשתה בטעות אלא על מנת להרחיק את הנאשם מעקיפה מסוכנת וחסרת סבלנות בצומת. בדיעבד, ועל פי הפרטים המוסכמים כיום, עקיפה מימין בצומת וגרימת התאונה בדרך זו, מתיישבת עם גרסת המתלונן ולא בכדי ניסה הנאשם להרחיק עצמו ממנה. הנאשם ניסה להסביר את שינוי הגרסה וטען שהזכיר את רחוב ישורון על בסיס המפה ת' 2 שהוצגה בשחור לבן. דא עקא, רחוב ישורון כלל אינו מופיע במפה זו. התאמה נוספת בגרסה נעשתה ביחס למיקום האירוע. במשטרה מיקם הנאשם את האירוע ברחוב בן-יהודה 126. לא רק במספר מיקם כך, לא רק בציון במפה אלא גם בתיאור העובדתי בבית המשפט לפיו לאחר הצומת המשיך בנסיעה עוד מרחק לא קצר שבו לאט לאט המתלונן הצליח לדחוק אותו לימין עד לעצירה (עמ' 41 ש' 22). תיאור זה אינו יכול להתאים בשום אופן לנקודה שצייר בעדותו על התמונה נ' 4. שינוי הגרסה ביחס למיקום האירוע אינו מוסבר על ידי הנאשם והתרשמתי שהגרסה החדשה אינה מקרית אלא נועדה לשרת את הטענה למחדל חקירה באי בדיקת המצלמות בצומת הרחובות גורדון בן-יהודה. הנאשם אגב לא הצליח לדבוק בגרסה אחידה בענין מיקום התאונה ובסופו של דבר כמו במשטרה גם בבית המשפט מיקם את האירוע מבחינת תיאור ההתרחשויות מחוץ לצומת, כך שמצלמות הבנק שביקש ובהן תלה הגנתו אינן רלוונטיות.

11. לאלו אוסיף כי הנאשם לא הצליח להסביר מה טעם מצא ביציאה מן המשאית לעבר המתלונן ויציאה זו מתיישבת עם תוקפנות ולא עם מטרות שלום, וודאי אם לוקחים בחשבון את יחסי הכוחות הפיזיים בין השניים, הפרשי הגיל והמצב הבריאותי. המציאות הוכיחה שהנאשם יכול היה לנסוע לאחר ולסגת כפי שעשה בסופו של דבר. אמנם הנאשם טען שבחר שלא לנסוע לאחר כמוצא ראשון מפני שנהיגה כזו מסכנת את הציבור (עמ' 42 ש' 27). מנגד, לא התרשמתי ששלום הציבור עמד בראש מעיניו של הנאשם אשר ביצע עקיפה של המתלונן בתוך צומת מצד ימין וכשהוא נוהג במשאית.

12. בעדותו בבית המשפט היה הנאשם מלא טענות כריזמון ביחס לאופן בו התנהלה החקירה. בעדותו העלה הנאשם לראשונה טענה לפיה לא ניתנה לו זכות להתייעץ עם עו"ד (עמ' 44 ש' 7). בניגוד לגרסה זו, צורף בפרשת התביעה טופס הודעה על זכויות חשוד עליו חתום הנאשם (ת' 3) והודעתו הכתובה שהוגשה בהסכמה נפתחת בשאלה אם הוא מבין את החשד, הזכויות והאזהרה והשאלה הבאה היא האם הוא מעונין להתייעץ עם עו"ד (ת' 1 ש' 1 ואילך). כאשר הוצגה לנאשם חתימתו על המסמך ת' 3 תחילה הכחיש אותה (עמ' 46 ש' 3) ולאחר מכן טען שחתם על הטופס רק לאחר החקירה ואף לאחר העימות יחד עם חתימה על ערבות לצורך שחרורו (עמ' 46 ש' 8). כמו כן טען הנאשם שאף שהחקירה מנוסחת ברובה כ"שאלה-תשובה" בפועל לא נערכה כך אלא שוכתבה על ידי החוקר (עמ' 47 ש' 13). הנאשם טען שהדברים הכתובים בהודעה מפיו לא נאמרו על ידו (עמ' 45 ש' 12) ואף לא יכול להיות שאמר אותם (ש' 20) והוסיף שהחוקר ציין שהוא מסרב לחתום אף שלא נשאל על כך ולא סירב (עמ' 45 ש' 30). דבר מכל אלו לא הוטח בחוקר אף שהעיד בבית המשפט ועל כן הטיעון חסר ערך ראייתי. הקלות שבה נשלפו טענות אשר סותרות באופן ברור ראיות שהוגשו בהסכמה מטילה צל כבד על מהימנות הנאשם.

13. התיאור בבית המשפט כי הנאשם התנהג בנימוס, חזר וביקש מן המתלונן להזיז את הרכב ואף השתמש בשפה מנומסת (עמ' 52 ש' 22, עמ' 53 ש' 22) הוא ניסיון לשפר את גרסת הנאשם במשטרה אז סיפר שקילל ואיים. הניסיון לשוות לאירוע נופך מנומס אינו עולה בקנה אחד עם מכלול תיאורי הנאשם ביחס להתנהגות המתלונן שקילל ואיים מצדו ואינו עולה בקנה אחד עם תגובות הנאשם כפי שנוכחתי בעת שמיעת ההליך. הנאשם התקשה בהפגנת סבלנות או איפוק (וראו תגובותיו כלפי התובעת בעמ' 53 ש' 9, עמ' 53 ש' 1, עמ' 35 ש' 26, עמ' 23 ש' 1, עמ' 21 ש' 11).

14. גרסאות הנאשם לא היו עקביות ולא מצאתי טעם סביר לשינויים זולת הרצון להתאים את העדות לטיעוני ההגנה. תיאורי הנאשם בדבר הסיבה ליציאה מן המשאית לא היו בעלי הגיון פנימי ותיאוריו בדבר התנהגותו המאופקת לא התיישבו עם העובדות בהן הודה במשטרה. כל אלו פגעו במהימנות הנאשם.

מחדלי חקירה

15. לטענת הסנגור נפל מחדל רב עוצמה באי תפיסת מצלמות בזמן אמת. נטען כי על מקום האירוע חולשות מצלמות של בנק לאומי ולו נתפסו סרטונים מתוך המצלמות ניתן היה להכריע ללא קושי בין הגרסאות העובדתיות הסותרות לטובת גרסת הנאשם.

16. לחיזוק טענות ההגנה הגיש בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 ובה ביקש צו למספר בתי עסק אשר יפרט מתי הותקנו מצלמות האבטחה שלהם ומה שדה הראייה המכוסה על ידן. הסנגור היה מודע היטב לכך שבבקשתו בעיתוי הנוכחי, כשנתיים לאחר האירוע, אינה עוסקת בקבלת סרטונים ממועד האירוע שכן אלו נמחקו מזמן גם אם היו כאלה. הבקשה נועדה על מנת להראות כי לו התבקשו הסרטונים בזמן אמת ניתן היה לעשות בהם שימוש ולהכריע במחלוקת העובדתית. מאחר ולא נעשה מאמץ לאתר המצלמות הנכונות, מדובר במחדל חקירה ותוצאתו אינה אלא ביטול כתב האישום, אפילו נמצאה עדות המתלונן אמינה.

17. דיון בבקשה לפי סעיף 108 התקיים טרם שמיעת הראיות. באותו דיון השיבה המאשימה כי בעת חקירת התיק, היתה מונחת בפני החוקר גרסת הנאשם אשר מיקם את האירוע ברחוב בן-יהודה 126. בעקבות דברים אלו, ניגש השוטר לכתובת זו בדק וכתב מזכר נושא תאריך 3.8.16 לפיו ביקר בכתובת האמורה ולא הבחין במצלמות אשר מכוונות אל הנתיב הימני מדרום לצפון שבו לטענת המעורבים התרחש האירוע (ת/6).

18. בתום הדיון קבעתי כי אין מניעה לערוך חקירה נגדית לשוטר ולבחון קיומם של מחדלי חקירה גם ללא הצו המבוקש. כמו כן הצו שהתבקש היה רחב והתייחס למספר בתי עסק הנמצאים במרחק ניכר זה מזה ובאיזון בין זכות הפרטיות של בתי העסק השונים לבין הגנת הנאשם לא מצאתי טעם לפגוע באופן רחב בפרטיות העסקים ולחייב אותם למסור זוויות תיעוד של מצלמות ומועד התקנתן מבלי שהתברר מיקום האירוע לאשורו. אפשרתי לשוב ולהעלות את הטענה בשלב מאוחר יותר ככל שיתברר מקום מדויק יותר של האירוע בעת שמיעת הראיות.

19. בסיום שמיעת הראיות אכן התברר מקום מוסכם של התרחשות האירוע בצומת הרחובות בן-יהודה וגורדון. לאור נתון זה שב הסנגור ועתר לקבלת הצו בסיום שמיעת הראיות. לא נעתרתי לבקשה. הטעם לכך הוא כי מקובלת עלי עמדת הסנגור בנוגע לקיומו של מחדל חקירה. מחומר הראיות עלה כי המתלונן מסר תיאור של מקום התאונה והתרחשות האלימה בהודעתו מיום האירוע (ת/10). הנאשם נחקר רק חודש לאחר מכן (ת/1). חקירה ממצה צריכה היתה לאתר את המצלמות מיד כאשר המתלונן מסר גרסתו ואפילו עדיין לא

התקבלה גרסת החשוד. לא נמסר טעם סביר לעיכוב. ספק אם במועד שבו הנאשם נחקר עדיין ניתן היה לקבל מידע ממצלמות אשר פעמים רבות החומר הנשמר בהן "נדרס" על ידי חומר חדש בתוך פרק זמן קצר יחסית. מאחר ונקודת המוצא שלי היא כי במקרה זה התקיים מחדל חקירה, לא ראיתי טעם בקבלת צו, אשר לו פעל את הפעולה המיטבית עבור ההגנה, יכול היה לאשר קיומן של מצלמות אבטחה ובסיס למחדל חקירה. אוסיף אף יותר - גם לו היתה תשובת הצו שלילית ומתברר היה שלא היו מצלמות מכוונות למקום ההתרחשות אין בכך לפטור את המשטרה ממחדלה. לא אחת נפסק כי **"מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו"** (ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (4.6.2006)). צריך היה לברר את הדברים מבעוד מועד בזמן אמת כדי שהתמונה הראייתית תתברר ככל שניתן. גם להעדר מצלמות יכול להיות ערך ראייתי ומשמעות בניהול ההגנה וצריך היה לבחון את שאלת קיומן או העדרן בזמן אמת. משלא נעשה כך, קיים מחדל חקירה.

20. עם זאת נפסק גם כי **"מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו"**, ראו למשל, ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל, פסקה 24 והאסמכתאות המובאות שם (24.9.2012); וגם ע"פ 8187/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (19.8.2013).

21. בהקשר הספציפי של אי תפיסת סרטונים מזירת העבירה פסק בית המשפט העליון בפסקה 9 לפסק ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) כדלקמן:

"אמנם, אין חולק, כי שגו גורמי החקירה משלא פעלו בהקדם בכדי להשיג את קלטות מצלמת האבטחה, באשר היה בקלטות אלו כדי לשפוך אור על השאלות העובדתיות העיקריות שהיו שנויות במחלוקת. ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"[...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (ראו גם: ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.5.2015); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.5.2009))."

22. בענין חליוה עליו הסתמך הסנגור (ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.13)) נקבע בפסקה 46 כך:

"לשיטתי, השאלה המכרעת איננה האם יש בכוחה של הראיה שלא נאספה כדי להקים ספק סביר באשמתו של המערער, אלא האם עוצמת המחדל שבאי-אסיפתה חמור עד כדי כך שניתן לומר שנתקפחה זכותו החוקתית של המערער למשפט הוגן כדי כך שיש הצדקה לזיכוי (זהו פן נוסף של ה-"הגנה מן הצדק"). ודוק: מסלול זה איננו בבחינת "יש מאין" תרתי משמע, וכבר מצאנו מקרים שבהם הלכו בו הערכאות המברורות (ראו: נקדימון, בעמ' 439-440). אוסיף כי לעת הזו אינני רואה לנכון להציב גבולות מוגדרים ביחס למצבים, אשר יבססו טענה של קיפוח הזכות להליך הוגן מחמת מחדלי חקירה, והדברים יתבררו בעתיד בפסיקותיו של בית משפט זה. יחד עם זאת אדגיש כי ראוי שנלך בנתיב זה רק במקרים חריגים ונדירים, כאשר ברור שמדובר במצבים, שבהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלותן של רשויות החקירה."

בענייננו ולהבדיל מעניין **חליוה**, לא התעלמה המשטרה מן הצורך באיסוף ראיות והשוטר ששמע את גרסת הנאשם יצא לשטח בעקבות הפרטים שקיבל מן הנאשם ובדק קיומן של מצלמות. החוקר שמע על מיקום האירוע מפי הנאשם והמידע שנמסר לו בעימות מפי המתלונן לא הצביע על נקודה אחרת (המתלונן מסר שהאירוע היה לאחר שפנה מרחוב גורדון לרחוב בן-יהודה אך לא אמר שהיה זה מיד לאחר הפניה ראו עמ' 18 ש' 17). הנאשם עצמו חזר והצביע בעימות על אותה נקודה שנבדקה בשטח על ידי השוטר. החוקר צריך היה לשוב ולבדוק את גרסת המתלונן כפי שנמסרה (לחוקר אחר) בהודעתו הראשונה ממנה היה אולי מבין מיקום שונה, אך בנסיבות אלו בהן שמע באוזניו את גרסאותיהם האחרונות של הנאשם ושל המתלונן ופעל על פיהן לא מדובר במחדל חקירה רב עוצמה.

23. בנוסף בעוד שבעניין חליוה היו הראיות המתבקשות שלא נאספו עדויות ישירות של עדי ראיה, במקרה דנן מדובר בפוטנציאל בלתי וודאי מבחינה ראייתית. מעניין לציין כי הסנגור הציג תמונות של מצלמות האבטחה בבתי העסק השונים אבל לא הציג תמונה של המצלמה היחידה שלכאורה רלוונטית המצביעה על כך שלפחות כיום היא מכוונת לצילום הכביש.

24. קיים מחדל חקירה אבל עוצמתו אינה שוות ערך להתעלמות מעדויות ישירות או הזנחה של טיעוני הנאשם.

25. בנוסף לסוגית המצלמות התקיימו בחקירה שני פגמים נוספים. הראשון הוא הוספת האזהרה המתייחסת לעבירת איומים בשלב מאוחר יותר של החקירה. החוקר לא זכר זאת, אך מדרך הרישום בכתב יד ומן האופן בו מתועדת החקירה, מקובלת עלי הנחת הסנגור לפיה רק לאחר שהנאשם סיפר בעצמו על איומים הוספה העבירה לאזהרה. אינני רואה בכך פגם מהותי אלא טכני. באופן מהותי לאחר שהנאשם סיפר ביוזמתו על השמעת דברי איום, נכון היה להוסיף עבירת איומים לנוסח האזהרה. באופן טכני, את האזהרה צריך היה להוסיף ברצף רישום החקירה במקום הנכון ולא בכתב יד בכותרת. כך או כך בכתב האישום לא מיוחסת עבירת איומים, כך שאופי החקירה בעניין זה, אינו בעל השלכה של ממש על ההליך המתקיים. הפגם השני נוגע לחלק בו נרשמו דברי הנאשם תחת הכותרת "הערת חוקר". לפי ההודעה **1/ת**, לאחר סיום החקירה הציג החוקר לנאשם תמונת רחובות והנאשם הצביע על מקום האירוע. אגב כך, הוסיף הנאשם וסיפר על ההתרששות והדברים נכתבו בכתב ידו של החוקר ותחת הכותרת "הערת חוקר". עדיף היה לו היה החוקר חוזר למסלול המסודר ועורך את המשך החקירה בדרך של "שאלה" ואחריה "תשובה". וודאי כך כאשר מילותיו האחרונות של הנאשם בטרם סיום החקירה הפורמאלית היו כי משנזכר באירוע הוא מבקש לענות על כל השאלות מחדש (ש' 63). עם זאת, ניתן להבין כי החקירה אינה נערכת בתנאי מעבדה ואם הוסיפו דברים להיאמר לאחר סיומה הרשמי של החקירה חובת החוקר לתעד אותם והערת חוקר או רישום במזכר הן דרכים לגיטימיות לתיאור מה שהתרחש לאחר סיום החקירה. מבין שתי האפשרויות, דווקא רישום תוספת להודעה עדיפה על פני רישום מזכר שכן הדברים הובאו לאישור הנאשם ולחתימתו בו ברגע. זאת ועוד, לאחר רישום ההערה שב החוקר לפסים של שאלה ותשובה ואיפשר לנאשם להתייחס לדברים שעלו מפיו בתיאור החופשי. בנסיבות אלו גם הפגם הזה קיים אך אינו רב עוצמה.

סוף דבר

26. עדות המתלונן היתה מהימנה ונמצאו לה חיזוקים ומולה ניצבה גרסת הנאשם, שהתפתחה והשתנתה ולא הותירה רושם מהימן. מחדלי חקירה קיימים אך אינם בעוצמה המצדיקה ביטול כתב האישום ואין בהם לשלול עוצמת הראיות הקיימות.

27. אני קובעת כממצא עובדתי שלאחר סכסוך בדרך, סירב הנאשם למסור פרטיו למתלונן, ירד מן הרכב, קילל אותו ואז תקף אותו בדחיפה ובאגרוף לחזה ועל אלו אני מרשיעה אותו בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשע"ט, 24 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים